

...

Přemýšlejíc podél těchto konceptů, pochopil jsem mechanismus evolučního vývoje, což mi dalo důvěru ve správnost všech mých předchozích akcí.

* * *

Mezitím se můj život odvíjel obvyklým způsobem. Přihodilo se, že má práce v institutu „náhodou“ zahrnovala měření biopotenciálů lidského podle speciální metody, která vyžadovala dobrou znalost tzv. Čínské medicíny, meridiánů a umístění tzv. biologicky aktivních bodů v těle. Proto, když jsem se rozhodl zjistit, kam byly ony čtyři krystaly v mém těle umístěny, ihned mne napadla myšlenka – do biologicky aktivních bodů těla! Ověření umístění krystalů potvrdilo mou domněnku. Začal jsem o zjištění rozjímat. Čím déle jsem přemýšlel, tím více jsem si chtěl ověřit správnost mých předpokladů. A chtěl jsem toho dosáhnout ihned. Nade vše mne zaujala otázka, do kterých biologicky aktivního bodu těla musím vložit následující krystal. Během skenování tyto body výrazně zasvítily. Ihned jsem si to chtěl ověřit v praxi, ale neměl jsem žádné další krystaly, a nevěděl jsem, kdy mi Terri nějaké další předá. Proto mne napadla „bláznivá“ myšlenka; která se však nakonec tak bláznivou neukázala. Rozhodl jsem se jeden krystal prozkoumat a podle principu „k obrazu svému“ podle něj vytvořit nový. Po proskenování krystalu který jsem již měl, zaměřil jsem se na můj další biologicky aktivní bod a začal vytvářet krystal síly. Nejprve to bylo poněkud obtížné, ale nějak se mi povedlo zkoncentrovat a po určitém úsilí ... se v jednom z mých biologicky aktivním bodu objevil nový krystal!

Takovýto rychlý a neočekávaný úspěch mne velmi namotivoval. Chtěl jsem to říct všem, ale bylo mi jasné, že přinejlepším by ostatní vůbec nerozuměli, o čem mluvím, nebo by mne považovali za blázna. Že jsem se nezbláznil jsem věděl, a pokoušet se lidem dokázat něco, co bylo nad rámec jejich chápání by bylo jednoduše nemoudré. Proto jsem odložil své nadšení na lepší časy a sestoupil z „olympu“ mého entuziasmu do běžné pozemské reality.

Rozhodl jsem se pokračovat a vytvořil několik dalších krystalů síly - bylo to čím dál tím jednodušší a rychlejší – a umisťoval je do dalších biologicky aktivních bodů těla. Nejprve jsem počet krystalů zdvojnásobil, a stále jsem se cítil fyzicky dobře. Poté jsem jejich počet zdvojnásobil znovu ... a znovu a znovu. Během několika dní jsem vytvořil enormní počet krystalů síly a umístil je do všech biologicky aktivních bodů mého těla. Vytvořil jsem celý systém krystalů a sjednotil je do jednoho systému. Po nějaké době už jsem neměl kam umisťovat další krystaly. Má „krystalová“ horečka se dostala do slepé uličky. Otázka byla, co dělat dále. Musel jsem se na chvíli zastavit a přemýšlet o tom, co to vlastně krystal síly byl? Naladěním se na krystal jsem uspěl v jeho „rozvinutí“, čímž se mi jeho podstata a povaha stala jasnou. Z pochopitelných důvodů, nebudu zde rozvádět povahu těchto krystalů. Po mém pochopení principu krystalů jsem se rozhodl rozvinout všechny krystaly, které jsem v ten moment vlastnil. Jako výsledek tohoto procesu jsem získal jeden krystal síly kvalitativně nové úrovně, neboli, jak jsem jej začal nazývat, krystal síly model 2. Postupně jsem začal vytvářet nové krystaly užívajíc tento jako předlohu, a opět je umisťoval do biologicky aktivních bodů těla. Tento druh „iterace“ jsem provedl mnohokrát; začal jsem také vytvářet krystaly síly se specifickými účely apod.

Také jsem pokračoval ve vylepšování mých mozkových struktur – vytvořil jsem něco podobného biologicky aktivním bodům těla v mé mozkové kůře, čímž jsem ji připravil na transformaci na kvalitativně novou úroveň fungování a schopností. Jako výsledek se v mé mozkové kůře objevili nové body síly, do nichž jsem vkládal krystaly síly. Udělal jsem také velkou spoustu věcí, které momentálně leží za možnostmi pochopení obyvatel Midgard-Země.

Jednoho dne jsem rozjímal nad faktem, že tak či onak, možnosti inteligentní bytosti jsou limitovány velikostí jejího mozku. Nejjednodušší (a nejvíce chybné) řešení ihned vyplávalo na povrch. Ke zvětšení schopností by bylo třeba zvětšit fyzický objem mozku. Ale i kdybychom předpokládali, že je to možné, z principu by to nemohlo pokračovat donekonečna. Proto bylo toto „řešení“ od začátku chybné, alespoň z mého pohledu. Neviděl jsem žádnou možnost ani smysl v tom, zvětšovat si objem lebky. Byl jsem naprosto spokojen s tím, co jsem již vlastnil. Proto jsem

začal hledat jinou možnost, jinou cestu, jak zvýšit kapacitu schopností mozku. V prvé řadě bylo nezbytné plně porozumět tomu, jak mozek doopravdy pracuje. Na fyzické úrovni je mozek kolonie neuronů – nervových buněk našeho organismu. Neurony mají výběžky, axony, skrze které přijímají externí signály a vnitřní signály člověka. Chápal jsem, že fyzický mozek je pouze základ, „špička ledovce“ toho, co je ve skutečnosti lidský mozek. Všechny procesy myšlení, naše paměť, vědomí, vše, čemu člověk přisuzuje pojem inteligence, toto vše se odehrává na jiných materiálních úrovních (které nejsou fyzicky hmotné) mozku.

.....
.....

Jako výsledek tohoto všeho se mi podařilo vytvořit kvalitativně nový mozek, který se ukázal jako velmi užitečný pro mé nové aktivity spojené s budoucími událostmi.

* * *

Jedna ze zajímavých událostí, které se staly, byla spojena s bytostí jménem Yeori. Yeori byl humanoidní stvoření s jedním okem v centru čela. Tento Kyklop tajně pozoroval mé aktivity spojené s restrukturalizací mozku a přisvojil si je bez mého svolení. Pozemskými termíny, jednoduše mé metody ukradl. Naskýtá se otázka: kdo by mohl mít zájem na dětských hrách člověka z nevyvinuté planety? Nemyslel jsem si, že by to mohlo zajímat kohokoliv jiného kromě mne a ty, u nichž jsem restrukturalizaci provedl.

Poprvé jsem se dozvěděl o důležitosti transformace mozku od Terriho, když ztratil svou ochranu a stal se viditelným jako důsledek mé další modifikace. Řekl mi tehdy, že kdybych dokázal pochopit, co se mi povedlo, byl by to objev pro celý Vesmír. Pravděpodobně měl na mysli ty případy, kdy někdo náhodou dosáhne určitých výsledků, ale nemá nejmenší ponětí, jak se mu to vlastně povedlo. Podle mého názoru, věděl jsem velmi dobře co dělám a jak, ale je plně možné, že jsem si nebyl vědm faktu, že by mé transformace mohly zajímat kohokoliv mimo naši planetu. Mimoto, nemyslel jsem si a proto ani nepředpokládal, že tyto transformace mozku mohou být považovány za velmi významný objev pro mnoho civilizací ve Velkém Kosmu. Něco takového mi nikdy nepřišlo na mysl. Jak bych mohl tušit, že to, co jsem vytvořil, by mohlo být zajímavé a důležité pro jiné civilizace? Taková myšlenka byla z mého pohledu jednoduše absurdní. Ale, ne vše co se zdá absurdní, jím ve skutečnosti je! Vyšlo najevo, že nápad na transformace mozku a jeho realizace se ukázala být „zlatým dolem“, která nebyla důležitá jen pro naši planetu.

Mé mozkové transformace tedy nabyly strategického významu pro mnoho civilizací, ať už jsem to přál či ne. Přítomnost Yeoriho a pozorování mé práce byl důsledek tohoto zvýšeného zájmu. „Průmyslová špionáž“, jak se ukázalo, není jev omezený pouze na naši planetu. „Tam“ se pouze vykonává na jiné kvalitativní úrovni. Tak či onak, Yeori pracoval v souladu s principem „průmyslové špionáže“, což bylo nepřipustné hned z několika důvodů. Prvně, mozkové transformace jsem pouze neuvedl do praxe, ale také jsem za ně nesl osobní zodpovědnost jakožto tvůrce tohoto systému. Byl jsem zodpovědný za to, komu tento systém padne do rukou a k jakým cílům by mohl být využíván. Zadruhé, krádež v jakékoliv podobě je negativní skutek, který nemohl pocházet od Světlych Sil. A to znamenalo, že aktivity Yeoriho a jeho civilizace byly nějak spojeny s Temnou Frakcí. A bylo nepřijatelné, aby cokoliv, co jsem vytvořil, sloužilo Temné Frakci.

.....
.....
.....

Když jsem dokončil tuto práci, musel jsem přemýšlet o tom, že mé systémy ne vždy unesly zátěž po nich vyžadovanou pro určité akce. První věc, kterou jsem musel udělat, bylo obnovení mých „spálených“ nervů. Jednoduché obnovení do stavu, který jsem měl předtím, by nevyřešilo

problém s přetížením přílišnou zátěží. Proto jsem se rozhodl změnit můj nervový systém kvalitativně, v čemž jsem uspěl. Od té doby pravidelně transformuji oboje, moje mozkové struktury a kompletní nervový systém mého těla, a snažím se mezi nimi udržet harmonii a rovnováhu; nemám zvláštní přání znovu zažít pocit rozztaveného kovu proudícího mými nervy...

9. Trnitá cesta ke hvězdám

Jednoho dne jsem měl nápad zjistit, kde je galaktické centrum naší galaxie. Podařilo se mi to vcelku jednoduše, ale bylo chráněno silovým polem, které zabraňovalo komukoliv bez konkrétního důvodu / úkolu vstoupit dovnitř. Tento přístup je plně pochopitelný – hierarchické centrum má za úkol řešit problémy na úrovni galaktických civilizací a unií galaktických civilizací. Není pro ně ani možné, ani nutné, řešit problémy na jiných úrovních, které jsou zodpovědností někoho jiného.

Kdyby museli odpovídat na otázky typu, kolik je dvě a dvě, neměli by čas na cokoliv jiného. Není zde žádná diskriminace; každý musí řešit úkoly odpovídající úrovni jeho vlastních schopností a porozumění. To neznamená, že by nebyli schopni na takovou otázku odpovědět; jednoduše, kdyby takové otázky zodpovídali milionům tazatelů, důležité úkoly, které jsou schopni vyřešit pouze oni, by zůstaly nevyřešeny. Proto ti, kteří jsou schopni odpovídat na jednoduché otázky odpovídají na tyto otázky; a ti, kteří jsou schopni řešit úkoly na galaktické úrovni jsou v zapojení v jejich řešení. Přesně toto je podstata hierarchického systému Sil Světla a z tohoto důvodu byl kolem centra galaxie ochranný dóm.

.....
.....

Bylo by možné donekonečna popisovat kontakty, návštěvy jiných planet a civilizací, ale pro mnoho lidí pravděpodobně bude výšet uvedené vypadat jako výplod fantazie nebo šílenství. Dokázat výše uvedené by bylo velmi těžké, ne-li nemožné, čehož jsem si vědom velmi dobře, protože nejsem ani snílek, ani blouznivec. Proto se zaměřím jen na fakta, která pro mne slouží jako potvrzení reality událostí, které se odehrály – zcela jistě bych se nechtěl ocitnout, byť i nevědomě, v zajetí vlastních iluzí, nezávisle na tom, jak nádherné by mohly být. Mohu říct, že jsem měl v tomto ohledu štěstí.

Koncem září jsem odjel na obchodní cestu do Kyjeva. Důvodem této cesty byla má schopnost léčit - moskevské ministerstvo vědělo o mých schopnostech a řekli o tom hlavě jednoho z největších průmyslových komplexů v Kyjevě. Jeho dcera byla vážně nemocná a on doufal, že bych jí mohl pomoci. Trpěla roztroušenou sklerózou v nejtěžší formě. Můj zářiový příjezd byla druhá návštěva. Tentokrát mne požádali zůstat u nich doma, abych ušetřil každodenní cestu na hotel a zpět, a pravděpodobně také z důvodu, aby má přítomnost nevyvolala nechtěnou pozornost. Celá rodina již byla naplněna důvěrou směrem k mé osobě z mé první návštěvy: nějak se stalo, že jsem transformoval mozek jejich syna, po čemž mi začali důvěřovat ještě více a nepovažovali mne za blázna. Chtěl bych hlavě rodiny složit poklonu – ukázal se být velmi pokroková osoba s netriviálním způsobem myšlení. Nepovažoval proto to, co se dělo v jeho domě, za „tiché“ šílenství a pravděpodobně z tohoto důvodu mi sdělil určité informace. Než se tento muž stal generálním ředitelem vědecko-průmyslového komplexu, byl členem ústředního výboru Komunistické strany Ukrajiny a měl proto stále své kontakty a letní rezidenci – daču.

Ten víkend ji navštívil a „prohodil pár slov“ s jeho bývalými stranickými kolegy. Řekli mu následující: všichni komunističtí bossové Ukrajiny spolu s jejich rodinami dostali příkaz vybrat si simultánně jejich dovolenou a odebrali se s rodinami na dálný východ. Proč všichni najednou projeví takový „značný“ zájem o dálný východ? Vysvětlení bylo velmi jednoduché. Ukázalo se, že situace na čtvrtém reaktoru Černobylské elektrárny se stává extrémně nebezpečnou. Nastal tam velmi rychlý růst hladiny plutonia v sarkofágu reaktoru č. 4 a kritický stav, po němž by nevyhnutelně následovala masivní termionukleární exploze, byl očekáván 9. nebo 10. října.

Evakuovat obyvatele Kyjeva a kyjevského regionu v tak krátké době bylo jednoduše nemožné a tak se „služebníci lidu“ rozhodli, že bude správnější odebrat se se svými rodinami na dovolenou a nevyvolávat zbytečnou paniku. Zjevně, tito „služebníci lidu“ dávali ve škole velmi špatný pozor nebo měli nějaký „speciální“ druh intelektu, protože jejich dálněvýchodní dovolená by jim neumožnila zrelaxovat se ze „stresu“ jejich „tvrdé práce“ pro dobro lidu z jednoho prostého důvodu. Každý ze čtyř jaderných reaktorů obsahoval čtyřista tun obohaceného uranu a plutonia.

Chladicí systém obsahoval dále kolem osmi tisíc tun těžké vody. Proto, kdyby plutonium způsobilo zahájení nekontrolované štěpné reakce v sarkofágu reaktoru číslo čtyři, jaderná exploze by vyústila v termonukleární reakci těžké vody a tato termonukleární exploze by způsobila podobnou věc ve zbývajících třech reaktorech... Myslím že obrázek je jasný. Při způsobu, kterým se události ubíraly, by nikomu žádná dálněvýchodní dovolená nepomohla, protože po takové explozi by z naší planety stěží něco zbylo...

Tento muž zjevně velmi riskoval, když mi odhalil takovouto informaci. Nicméně, pokud by se stalo co se mělo stát, už by to nemělo žádný význam. A při tomto stavu věcí, uchovával si malou naději, že mé „kontakty Tam“ byly skutečné a že budu nějak schopen situaci zachránit. Tak či onak, byl jsem uvědomněn o situaci ve čtvrtém reaktoru a ihned jsem začal jednat nejlepším způsobem, kterého jsem si byl v té době vědom. Kontaktoval jsem hierarchické centrum enormního uskupení civilizací, které zahrnovalo civilizace tří stovek vesmírů podobných tomu našemu, apeloval jsem na ně s žádostí o pomoc v této věci a oni souhlasili. Dozvěděl jsem se, že vyšlou loď se speciálním vybavením, která je určena pro řešení podobných situací.

Desátého října 1987, kolem 05.00 ráno se tato loď objevila nad Černobylskou elektrárnou. Vyšel z ní směrem dolů kužel světla a veškeré plutonium ze sarkofágu nad čtvrtým reaktorem jednoduše „zmizelo“! Když jsem se zeptal velitele lodi, proč nezničili také obohacený uran, jeho odpověď byla následující: „Pomohli jsme vám se záležitostí, kterou byste momentálně nebyli schopni vyřešit. Dále už si musíte poradit sami.“ Tato odpověď a jejich skutky se mi zdály dostatečně fér. Tak či onak, ten den nenastala žádná super-exploze, ani následující den, ani žádný další. Toto pravděpodobně vypadá pro většinu jednoduše příliš neuvěřitelně. Nu, nezáleží na tom, zda tomu někdo uvěří či ne. Jediná věc, na které opravdu záleží, je ta, že nenastala žádná exploze a planeta Země neutrpěla skázu. Když jsem se vrátil zpět do práce, řekl jsem o tomto v Institutu několika lidem, kteří se zajímali o mé výzkumy.

Jistě, dokonce oni brali má slova s jistou dávkou skepse. Nemám jim to za zlé – dokonce pro mne ty události byly velmi neuvěřitelné. Nenastala žádná exploze a média neříkala nic o kritické situaci ve čtvrtém reaktoru. Potvrzení reality těchto událostí přišlo od jedné pracovnice mého oddělení, které jsem o incidentu řekl. Jednoho dne přišla do práce ve stavu šoku. Vzala mne stranou a řekla, že sledovala „Vzgljad“ (populární televizní pořad, pozn. překl.), kde vysílali výpovědi početných svědků, kteří spatřili loď a kužel světla na obloze nad Černobyem kolem 5.00 ráno dne 10. října 1987 – přesně ten den, o kterém jsem mluvil já. Mezi očitými svědky byli studenti, inženýři, učitelé a další obyvatelé kteří časně ráno toho dne byli venku a zpozorovali UFO na obloze. Osobně jsem tento program neviděl, ale na tom nezáleželo. Nejdůležitější věc byla, že fakta, která jsem některým lidem sdělil dlouho před daným vysíláním, byla plně potvrzena.

Byl jsem velmi šťastný, že lidé, kteří nevěděli naprosto nic o skutečném pozadí událostí a co vlastně na obloze viděli, potvrdili má slova. O několik let později se mi dostalo dalšího potvrzení ze strany, ze které bych to nikdy neočekával. V lednu 1991 jsem byl v Charkově a jednoho večera, v bytě kde jsem tehdy přebýval, jsem tento příběh řekl několika lidem. Mezi nimi byl člověk z armády, který si mne, poté co všichni ostatní odešli, vzal stranou a sdělil mi, že by tomu nikdy nevěřil, pokud by ten den nebyl ve službě. Vše, co jsem řekl, znal z vojenských depeší, které přes něj putovaly do Moskvy. Řekl, že neexistovala žádná cesta, jak bych se o daných událostech mohl dovědět, jiná než že mluvím pravdu, protože o této věci oficiálně vědělo jen velmi málo lidí a já jsem mezi nimi samozřejmě nebyl. Únik takové informace byl tehdy jednoduše nemyslitelný a jeho výpověď je pádné potvrzení pravdivosti mých slov.

Ale nejdůležitější věc, kterou mi potvrdil, byla situace s narůstající úrovní plutonia v sarkofágu; také mi sdělil informaci že, pokoušejíc se situaci dostat pod kontrolu, záchranný tým vyvrtil do

sarkofágu tunel za účelem napumpování speciálního betonu, který měl zabránit plutoniu dosáhnout kritické úrovně, která by způsobila explozi; a že vskutku, poté co se objevila loď s kuželem světla, veškeré plutonium ze sarkofágu jednoduše zmizelo! Nikdy bych si nepředstavil, že se mi někdy dostane takovéto potvrzení reality tehdejších událostí. Toto potvrzení nicméně následovaly určité, pro mne poměrně nepříjemné, události. Jak bylo jasné z jeho slov, tento muž byl s největší pravděpodobností členem GRU (sekce KGB, pozn. překl.). Proto bylo jeho povinností podat o mne zprávu svému nadřízenému; dokonce i kdyby to neudělal on osobně, udělal by to nejspíše někdo jiný z lidí onoho večera přítomných. Ale zprávu napsal on a o několik dní později jsem obdržel nabídku od ženy, která tehdy zastávala poměrně vysokou pozici v komunistické nomenklatuře – pracovala ve stranické kontrole Ústředního výboru Komunistické strany a byla podřízena přímo Moskvě. Když jsme vyšli z budovy pojišťovací firmy, kde jsem nechával pojistit svůj Mercedes, který jsem si přivezl zpět z cest po Německu ke konci roku 1990, řekla: „Koljo, proč zase neobléci vojenskou uniformu? Dostal by jsi šest set rublů, nosil „civilní“ oblečení, mohl dělat, cokoli by sis přál, kdybys chtěl, televize by byla tvoje, mohl bys cestovat za hranice, atd.. A proto toto vše bys musel udělat jedinou věc – čas od času udělat něco, o co tě požádáme...“

V roce 1986 jsem opustil armádu v hodnosti nadporučíka a věděl, že plat šest set rublů odpovídá hodnosti generál plukovníka. A ačkoliv mi byla nabídnuta hodnost generál plukovníka rovnou z hodnosti nadporučíka, nebyl jsem nijak nadšen. Odpověděl jsem, že jsem vždy připraven udělat cokoli, co nebude v rozporu s mým vnímáním, co je správné a co ne, ale nehodí se mi, abych byl vázán plnit jakékoliv příkazy. Byl jsem si nakrásně vědom, jaké důsledky může má odpověď mít, ale nikdy by mne nenapadlo, že druhá strana bude jednat již následující den. Ten den jsem plánoval cestu z Charkova do Moskvy autem. Chtěl jsem vyjet časně, ale byl jsem unaven a rozhodl se trochu si před cestou odpočinout. Nakonec jsem z Charkova vyrazil až k večeru. Cesta byla blátivá; autům přede mnou odlétávala břečka od kol a pokrývala čelní sklo mého vozu. Voda v ostříkovačích mi brzy došla, ale dokonce i s její pomocí, stěrače převážně jen roztíraly bláto po skle. Jelikož takové cestování bylo velmi unavující pro oči, rozhodl jsem se najít nejbližší parkoviště, pár hodin si odpočinout a pokračovat v noci, kdy na cestách nebude takový provoz. V noci vskutku na cestě mezi Charkovem a Moskvou téměř žádný provoz nebyl.

Několik hodin spánku mne osvěžilo a s lehkostí jsem pokračoval v jízdě. Mezi Belgorodem a Kurskem je úsek, kde silnice prudce klesá ze svahu se strmými a hlubokými srázy. Při rychlosti devadesát kilometrů v hodině, když jsem se pokusil předjet kamion, který mi opět špinil čelní sklo, uslyšel jsem hlasitý třesk přesně v okamžiku, kdy jsem se v tomto úseku nacházel, a můj vůz se začal řídit ke svodidlům. Podařilo se mi změnit směr pohybu, nicméně i tak jsem narazil do jednoho sloupku svodidel levým předním nárazníkem, v důsledku čehož jsem ztratil kontrolu nad vozidlem. Začalo se pohybovat po diagonále, pohybuje se od jedné krajnice k druhé. Pohybuje se takovýmto zvláštním způsobem od srázu na jedné straně cesty, auto se začalo otáčet a „mířit“ zadní částí ke srázu na opačné straně cesty, kde prorazilo svodidla. Poté, z ničeho nic, s „čumákem“ mířícím téměř ke hvězdám, můj Mercedes s prudkým trhnutím zastavil, „rozhodnuvší se“ pravděpodobně takovýmto způsobem vyslat světelný signál ke hvězdám.

Pokud by se to stalo ve dne, pravděpodobně bych nyní nepsal tyto řádky. Jen díky faktu, že na silnici byl nulový provoz, nedošlo k frontální kolizi. Při zastavování, auto narazilo dveřmi řidiče do ocelové sloupky svodidel. Náraz byl tak silný, že se karoserie v místě dopadu prohnula. Ocelové lano natažené mezi svodidly sformovalo smyčku, která „chytila“ tažný hák auta. Náraz při zastavení pádu byl tak silný, že se zadní část podvozku viditelně zdeformovala. Přivolaná silniční hlídka prohlásila, po prozkoumání situace, že něco takové se nikdy nemohlo stát, že to bylo prostě nemožné! Nicméně, stalo se to.

Těžkotonážní sklápěč s navijákem „URAL“ byl náhodnou jedno z vozidel, které v tu dobu bylo na cestě, a který mi pomohl vytáhnout auto zpět na silnici. Ostatní řidiči mi se vším velmi pomáhali, za což jsem jim velmi vděčný. Když se auto konečně ocitlo na silnici, spatřil jsem důvod onoho incidentu. V levém předním kole, které mělo novou švédskou zimní pneumatiku, zela obrovská díra. Vyměnil jsem kolo a pokračoval do Moskvy. Zbytek cesty proběhl bez incidentů a ráno jsem dorazil do Moskvy. Když později jsem ukázal auto odborníkům, všichni mě ujistili, že kdyby byl v

pneumatikách defekt, mohly prasknout, ale v takovém případě by se nikdy neobjevil takový druh tržného otvoru. To mi vniklo myšlenku úmyslného jednání.

Proskenování situace dalo následující "obrázek": po mém odmítnutí spolupráce byla do levé přední pneumatiky zavedena miniaturní kapsle s trhavinou. Tato kapsle měla rádiově řízenou rozbušku, která se aktivovala při míjení speciálního vysílače, který byl umístěn na specifické místo podél cesty Charkov – Moskva. V mém případě byl umístěn na začátku strmého klesání v úseku mezi Belgorodem a Kurskem. Plánovači to ale zjevně s trhavinou trochu přehnali: ukázala se být příliš silná i na bytelnou švédskou pneumatiku, protože z ní vytrhla velký kus. Zjevně chtěli dosáhnout výsledku "totálního odepsání". Toto bylo první "poděkování" za mé akce, v tomto případě za pomoc při prevenci termonukleární exploze v Černobylu, ačkoliv moje role v záchraně Midgard-Země byla v tomto případě velice skromná - jen jsem kontaktoval potřebnou hierarchii a požádal je o pomoc.

* * *

Vše výše popsané mne však teprve čekalo, v onom momentě jsem s velkým potěšením „vstřebával“ potvrzení skutečnosti událostí, v nichž jsem sehrál určitou roli. Je těžké to popsat, muselo by se to zažít. Když hrajete nějakou roli v událostech, které jsou z pohledu drtivé většiny lidí neuvěřitelné nebo nemožné, a i těch pár, kteří jsou více či méně otevření novým věcem, se na vás dívá přinejlepším s pochybami, a poté dostanete kompletní potvrzení reality všech událostí, o nichž jste mluvili, a ze strany, z jaké byste to vůbec nečekali – takové momenty vás inspirují a dodávají vám sílu a sebedůvěru!

Ukázalo se, že podzim 1987 bude naplněn mnoha událostmi, které jedna po druhé potvrzovaly realitu toho, co jsem dělal, co se mi stávalo a čeho jsem byl účastníkem. Koncem října jsem odjel strávit víkend do Moskvy s Jurijem a ženou z jeho skupiny, která byla jednou z prvních osob, u které jsem provedl restrukturalizaci mozku. Po transformaci mohla přijímat na velmi dobré úrovni telepatické zprávy a výborně „vidět“. Nasedli jsem na vlak Charkov-Moskva v pátek večer a v sobotu ráno jsme již byli na Kurského moskevské stanici. Tentokrát jsme měli v plánu setkat se s určitými velmi zajímavými lidmi. Domluvené místo schůzky s jedním z nich bylo několik set metrů od stanice. Jméno oné osoby bylo Vladimír Dmitrijevič Kuskov. Setkali jsme se a odebrali do bytu Olgy Sergejevny T., která bydlela nedaleko. Olga byla inženýrka v důchodu a jasnovidec od přírody. Tato žena zažila velké množství různých neobvyklých situací, jejichž následky jsem většinou musel napravovat, ale o tom až později, nyní se vrátím ke dni našeho setkání.

Vladimír Dmitrijevič nás představil Olze a jejímu muži. Podle zvyků té doby jsme přinesli koláč, které jsme předtím koupili v nejbližší pekárně, a hostitelka poskytla konvici s čajem. Všichni jsme se usadili kolem stolu a ... stalo se něco naprosto neočekávaného. Vladimír Dmitrijevič vytáhl z kufříku podivně vyhlížející metalický fragment a položil ho na stůl. Všichni jsme překvapeně zírali na podivný předmět. Poté Vladimír vyprávěl velmi neobvyklý příběh. Byl vědeckým pracovníkem v Institutu Kosmického Výzkumu. Nějakou dobu před popisovanou událostí spadl-havaroval neidentifikovaný předmět na Kolský poloostrov. Jeden z místních, který o dané události nic nevěděl, našel nějaké kousky podivně vyhlížejícího kovu, připomínajícího slitinu mědi a stříbra. Fragменты tohoto „kovu“ měly zrnitou strukturu a byly velmi těžké. Všechny měly znaky umělého původu a neznámého účelu, ale místní byli zjevně zvyklí na neobvyklé objekty nacházené v tundře. Muž proto naložil nalezené fragmenty do svého terénního vozu s myšlenkou, že by se k něčemu mohly hodit doma. Takto se několik slušně velký fragmentů „podivného kovu“ ocitlo v dílně místního člověka. Tento člověk se následně začal cítit velmi zle a rozhodl se dát tyto kousky kovu někomu jinému. Novému vlastníku se rychle stala stejná věc. Poté, co se takto vystřídal několik vlastníků podivných kousků kovu a všichni na sobě pocítili negativní zdravotní důsledky, někoho napadlo poslat tyto fragmenty do Akademie Věd SSSR. Odtud byly poslány do Institutu Kosmického Výzkumu, kde pracoval náš Vladimír Dmitrijevič.

Když se tyto kousky objevily na jeho pracovišti, seznámil se s příběhem jejich nálezu a strávil svou příští dovolenou v těchto místech, kde našel další poměrně velký fragment. Přesně tento

fragment velmi zvláštní „slitiny“ nyní ležel na stole před našimi zraky. Vladimír nás požádal pomoci mu pochopit, o co se vlastně jedná. Všichni začali hovořit a vyjadřovat své názory. Začal jsem objekt skenovat jako obvykle když najednou ... uslyšel jsem něčí hlas. Otáčel jsem hlavu pokoušeje se určit, kdo na mne promluvil. Jistě, hovořili všichni okolo, ale výslovnost byla poněkud odlišná od toho, co jsem slyšel. Slova, která jsem slyšel, byla vyslovena velmi jasně a velmi hlasitě. Zabralo mi nějaký čas uvědomit si, že se mnou konverzoval fragment kosmické lodi, který ležel přede mnou. Toto jsem naprosto neočekával; dokonce jsem si něco podobného vůbec nedovedl představit. Ale navdory tomu je to to, co se stalo. Jistě, byl to můj mozek, který transformoval telepatické signály vysílané fragmentem do mě srozumitelných verbálních forem. Ale bylo to neuvěřitelné – hovořil se mnou fragment havarované kosmické lodi.

Jak později vyšlo najevo, loď tohoto druhu byl kvazi-živý umělý organismus-loď, která vlastnila velmi rozvinutý intelekt. Tyto lodě byly vyrobeny z materiálu, jehož základem byly enormní organické molekuly, podobné DNA a RNA, s kovovými částicemi napojenými na jejich volné elektronové vazby. Jejich struktura byla přesně stejná jako struktura lodí Oyiiny civilizace. Každý fragment havarované lodi si udržel část původního intelektu a potenciálu, uměrných jeho velikosti. Tedy, zde je co mi tento fragment „pověděl“. Sdělil mi, že vlastním právo přistupovat k informacím v něm uloženým a začal mi předávat informace o organizaci kosmické lodi, principech kontroly a koordinátech hvězdného systému, odkud tato loď přiletěla. Obdržel jsem kompletní obrázek principů na kterých byla loď postavena a podle kterých fungovala. Například, pokud se k ní přiblížila inteligentní bytost, loď provedla kontrolní dálkový sken na určení stupně evolučního vývoje bytosti. Jestliže živá bytost splnila určité podmínky, loď vstoupila do telepatického kontaktu a odhalila ji určité informace, jejichž množství a složení záviselo na stupni evolučního vývoje bytosti.

Jestliže bytost nesplňovala nějaký z parametrů stupně evolučního vývoje, uložených v databázi lodi, tato vyslala telepatický signál obsahující varování o možných důsledcích, pokud bytost bude pokračovat v přibližování. Je to podobné jako zvolání hlídky: „Stůj, kdo tam“, popřípadě „Stůj, nebo střelím“. Jestliže bytost ignoruje toto varování nebo ho není schopna přijmout, loď zablokuje prostředky pohybu bytosti a její technické vybavení – motor přestane fungovat, všechny elektronická zařízení selžou apod. Jestliže bytost bude pokračovat v přibližování i nadále, loď směrem k ní vyšle silný silový (psi) impuls určený ke zničení bytosti. Fragment se chová totožně, jen jeho síla a možnosti jsou neporovnatelně menší, dané poměrem jeho velikosti k původní velikosti lodě.

Důvod pro takovéto velmi striktní naprogramování chování lodi je velmi jednoduchý – loď je řízena telepaticky a situace, kdy na její palubu pronikne bytost, postrádající odpovídající vlastnosti a kvality, může vyústit v anihilující explozi mimořádné síly, která by nevyhnutelně vedla ke smrti planety. Tedy, veškeré akce lodi jsou diktovány protokolem na zajištění bezpečnosti. Zvláštní bylo, že kromě mne nikdo nic nezaslechl, a dokonce si nikdo ani nebyl vědom, co se odehrávalo.

* * *

Při mém příštím příjezdu do Moskvy jsem byl představen profesoru F.R.Chantseverovi, který tehdy také pracoval v Institutu Kosmického výzkumu. Byl jsem pozván k němu domů. Během našeho setkání projevil zájem o mé metody transformace mozku a zeptal se, zdali bych něco podobného mohl provést u něj. Otestoval jsem ho a ukázalo se, že má velmi dobrou sensitivitu. Provedl jsem nejjednodušší transformaci a on začal vidět své srdce. Jsa vědcem, byl zvyklý o všem velmi pochybovat a řekl že má velmi dobrou představivost a vizuální paměť, a proto může vidět své srdce. Připomněl jsem mu, že v anatomickém atlase viděl mrtvé, nehybné srdce, a jen ve dvojrozměrném zobrazení, kdežto to, co vidí nyní, je prostorový, barvitý obraz srdce při práci, což nemohl nikde odpozorovat a nemá to nic společného s představivostí nebo vizuální pamětí. Mimoto, ani si neuvědomil, že začal popisovat své krční tepny a struktury svého mozku, které jsem bez explicitního upozornění otevřel jeho vnímání.

Po vyslechnutí mých argumentů mu nezbylo než uznat, že skutečně viděl vlastní srdce a mozek.

Poté jsme dlouze diskutovali o nejrůznějších tématech, přičemž pro mne byl zásadního významu jeho report o výzkumech fragmentů havarované kosmické lodi, na kterých se podílel. Sdělil mi, že provedli detailní fotografie různých řezů fragmentu pod elektronovým mikroskopem, a že všechny fotografie zřetelně ukázaly jednu a tutéž věc – spirální formy gigantických molekul typu DNA či RNA, obsahující metalické prvky. Profesor Chantserevov neupřesnil, o jaké typy kovů šlo, ale to byla otázka vedlejšího významu. Nejdůležitější věc byla, že výzkum fragmentů vraku potvrdil kvalitativní strukturu materiálu lodi a fakt, že struktura lodi plně korespondovala s popisem předaným Oyiou, a s popisem předaným fragmentem lodi během odpovídajících telepatických kontaktů. Zde máme, na jedné straně, převahu „vědců“, kteří zpochybňují samotnou možnost telepatie nebo ji nazývají přímo absurditou, a na druhé straně skutečné události, které se odehrály na naší planetě – telepatické kontakty, kdy jsem požádal o pomoc během krize v Černobyli na podzim roku 1987, čehož autenticita byla potvrzena tajnými službami a samotným faktem, že Midgard-Země dnes existuje a není z ní pás asteroidů, podobný tomu mezi Marsem a Jupiterem.

Připadá mi, že toto je velmi reálný a materiální důkaz existence telepatie, nezávisle na tom, zda ji „vědci“ uznávají či nikoliv, nebo zda rozumí její podstatě či nikoliv. Bohužel, moderní vědci rozumí velmi malé části informací, které mají k dispozici. Co se týká konkrétně porozumění podstaty telepatie, problémem zde je, že vědci, kteří ji studují, jí rozumějí zpravidla ještě méně, než ti, kteří ji nestudují. A ačkoliv mnoho postřehů, spojených s porozuměním podstaty telepatie, doslova leží na povrchu, pokusy vysvětlit povahu tohoto jevu vědci jsou méně než dobré.

Rozjímajíc o tomto, došel jsem k závěru, že tento stav věcí není náhodný. Pro určité skupiny je velmi výhodné, pokud lidé zůstávají v naprosté ignoranci o povaze telepatie a mnoha dalších přírodních jevů; je pro ně velmi nežádoucí, aby lidé správně chápali podstatu určitých jevů. Z tohoto důvodu masmédiem lidem vytrvale natloukají do hlav koncepty, podle nichž je existence těchto jevů absurdní a nepodložená; používají za tímto účelem početné tzv. experty, kteří s bohorovnou arogancí a aureolou neomylnosti argumentují, jako jsou tyto jevy absurdní a nesmyslné, a očekávají a požadují po ostatních brát jejich slovo za zákon, protože vlastní ten či onen akademický titul nebo status ve „vědecké“ komunitě.

Pokoušejí se oslnit lidi svými vědeckými „metály“, které jim, podle jejich názoru, dávají právo vynášet nepodložená tvrzení. Ale nejzarážející na tom všem je, že ti stejní „expertí“ nedokáží uspokojivě vysvětlit ani ty nezákladnější koncepty vědeckých oborů, v nichž vlastní své tituly! Veškeré moderní věda je postavena na falešných základech, které byly vytvořeny cíleně, a nyní jsme všichni svědky následků těchto falešných konceptů ve formě iminentně hrozící ekologické katastrofy, která je nevyhnutelná díky širokému zavedení těchto konceptů ortodoxní vědy do praxe (více v mém článku [„Teorie Vesmíru versus objektivní realita“](#)). Další cesta jak zdiskreditovat skutečné porozumění přírodním jevům je vytvoření dezinformačních konceptů a přinutit veřejnost jim uvěřit, s pomocí prostředků masových médií, kdy jsou lidé bombardováni lavinami falešných informací ze všech stran – z televizních obrazovek, časopisů, vysílání a z regálů knihkupectví a knihoven. Tyto informace pocházejí od lidí ještě více nevědomých, než moderní vědci nebo od lidí se zjevnými psychickými problémy, nebo od těch, kteří trpí megalománií bez jakéhokoliv opodstatnění. „Zjevení“ pocházející od takovýchto lidí jsou propagovány masmédiem jako doušek „čistého vzduchu“, „úsvit nového věku“ či „nadpozemské pravdy“. A vše, co může lidem opravdu otevřít oči, je naopak potlačováno; lidé, kteří jsou nositeli tohoto vědění, jsou pronásledováni a často fyzicky eliminováni, a toto nejsou pouhá silná slova...

* * *

Rostliny, zvířata a lidé si vyměňují informace telepaticky, ti poslední si toho jen nejsou většinou ani vědomi. Sám sebe z této kategorie lidí nevylučuji. Jediný rozdíl v mém případě je ten, že nezavírám oči před tím, co se většina lidí rozhodla ignorovat. Oni jednoduše nepotřebují další „bolehlav“; nechťjí hrát roli „být všem pro smích“. Já jsem se tohoto všeho nebál, bylo pro mne jednoduše velmi důležité porozumět, v první řadě kvůli sobě, nikoliv kvůli akademickým titulům či obecnému uznání. Po mých vystoupeních nebo diskusích mi lidé říkali, že jsem často odpověděl na

jejich dotazy dříve, než je vůbec stihli vyslovit. Někdy pro mne bylo obtížné odlišit myšlenky člověka od toho, co už pronesl nahlas, a nezáleželo přitom, v jakém jazyce daná osoba mluvila nebo přemýšlela.

Je to pro mne prakticky totéž, zda člověk přemýšlí nebo mluví nahlas. Jestliže se v hlavě člověka zrodí myšlenka, znamená to, že je pro mne stejně reálná, jako kdyby byla formulována nahlas. Jistě, musím při tom být naladěn na danou osobu, například s ní konverzovat. Když mluvím ke skupině lidí, vnímám myšlenky té osoby, která je vytvořila silnější a jasnější než ostatní. Je zajímavé, že když zachytím myšlenky nějaké osoby, neslyším je jako fráze a nevidím je jako obrazy, pouze „jednoduše“ začnu rovnou odpovídat mentálně položenou otázku. Pouze jednou byl telepatický kontakt doprovázen kompletní zvukovou iluzí – když jsem „hovořil“ s fragmentem kosmické lodi. Byla to iluze v tom smyslu, že jsem slyšel slova pronášena fragmentem lodi jako by to byla běžná konverzace mezi dvěma lidmi. Nikdo jiný naší konverzaci neslyšel, protože jsem naslouchal i odpovídal telepaticky, ačkoliv na začátku konverzace jsem tomuto nevěnoval pozornost a byl jsem přesvědčen, že naši konverzaci slyší všichni. Ukázalo se, že ji neslyšel nikdo. Nikdo dokonce ani nezaznamenal, že jsem nějakou konverzaci vedl, což jsem pochopil teprve když byl telepatický kontakt ukončen a začal jsem slyšet hlasy ostatních obvyklým způsobem.

Během mé velmi neobvyklé informační výměny s kvazi-živým fragmentem kosmické lodi všichni ostatní pokračovali v normální konverzaci o povaze tohoto úlomku. Bylo také neobvyklé, že telepatická konverzace se zdála být velmi dlouhá, ale ve skutečnosti trvala jen pár vteřin. Rychlost telepatické výměny informací, dokonce i na úrovni verbálních frází, značně převyšuje rychlost přenosu informací pomocí zvukových vln.

Je to tím, že vibrace tvořené hlasivkami při přenosu zvukové informace mají velmi omezený rozsah a amplitudu díky velmi omezeným možnostem redukce a obnovy hlasivkových svalů, a také kvůli omezenému množství vzduchu, které můžou plicní svaly vytlačit z plic za účelem vytvoření potřebného zvuku. Člověk je navyklý na akustickou výměnu informací a nepředpokládá možnost existence jiné cesty komunikace. Tento koncept z nějakého důvodu člověk aplikuje nejen na sebe, ale i na celou živou přírodu.

Tento přístup vědců je tak primitivní, že mi připomíná jednu anekdotu z „Planety Opic“: pozemská loď havaruje na planetě Opic. Posádka padne do zajetí a všichni jsou umístěni do klecí pro další studium. Opice-vědec jim ukáže banán a tlačítko v pokusu přimět je porozumět – stiskni tlačítko a dostaneš banán!

Pozemšťané „stávkují“, považují se za inteligentní bytosti, a takovéto zacházení považují za ponižující. Nikdo se nehrne stisknout tlačítko, a takto to jde den za dnem, každý den jim je ukázán banán a tlačítko. Když vyhladovělí zajatci konečně z hladu stisknou tlačítko, aby dostali banán, opice-vědec si zapíše do deníku: „Po dlouhém a těžkém tréninku byl zformován první jednoduchý podmíněný reflex“.

Tato scéna mne vždy přivede k smíchu až k slzám. Je to přesně ten způsob, jakým pozemští vědci studují život na této planetě! Chtěl bych nyní dát jednu ukázkou takovéto intelektuální úzkoprsosti.

* * *

V létě 1987 Jurij a několik osob z jeho skupiny, u kterých jsem provedl transformace mozku, navštívili delfinárium Batumski. Tam se jim povedlo dostat se k delfinům po skončení veřejných ukázek. Moderní věda soudí, že delfíni mezi sebou komunikují pomocí ultrazvuku. Je to naprosto mylný koncept. S pomocí ultrazvuku se delfíni ve vodě orientují! – mají totiž poměrně špatný zrak. Mezi sebou komunikují telepaticky! Z tohoto důvodu, je možné ihned odhadnout, jaký druh „výsledků“ moderní věda může obdržet, pokud bude zkoumat intelekt delfinů pomocí studia zvuků, které vydávají.

V Juriho skupině byl jedna žena, Natalia A., která byla s delfiny ve vodě a napadlo ji požádat je mentálně o pomoc. Ihned k ní připlaval delfín, přesněji řečeno, samice jménem Lada, jak jsme se dozvěděli později. Lada byla vůdkyní onoho malého uskupení delfinů. Když Natalia pokračovala ve

vysílání telepatických zpráv, Lada s radostí vstoupila do kontaktu a začala vyprávět, jaké mají v delfináriu těžké podmínky, protože jejich „trenéři“ nerozumí, že se dorozumívají telepaticky, a požadují po nich provádění směšných kousků, které musejí vykonávat, aby dostali najíst.

Je to úplně stejné jako v „Opičí“ anekdotě a je ostuda, že se ti, kteří se nazývají Homo Sapiens, chovají jako nerozumné děti. Na jakém základě „vědci“ předpokládají, že chování a pravidla veškerého života na této planetě musí podléhat jejich zkrslým konceptům, které nemají a nikdy neměli žádné opodstatnění? Nicméně, to je téma na jindy, nyní se vraťme k telepatické komunikaci s delfíny.

Lada zprostředkovala mnoho informací o životě její skupiny v zajetí a o tom, proč se delfíni v zajetí dožívají podstatně kratšího věku, než na svobodě. Zkrácení jejich života je výsledkem ztráty jednoty s oceánem, spíše než ztrátou svobody. Světové oceány akumulovali enormní potenciál životní síly skrze miliardy let, a delfíni, jsa na svobodě, jsou neustále v kontaktu s bio-polem oceánu, které jim pomáhá optimalizovat jejich vitální funkce. Navíc, hejno delfinů na svobodě vytváří skupinové bio-pole, které jim s tímto úkolem napomáhá dále. Je také zajímavé, že delfíni odezenou a občas usmrtí útočící žraloky čistě skrze zasazení silného psi-úderu pomocí skupinového bio-pole. Takto využívají svůj bio-potenciál také jako formu obrany.

Lada sdělila mnoho detailů o jejich běžném životě v zajetí a když Natalia začala tyto detaily sdělovat „trenérům“, tito bylo šokováni. Zeptali se, jak může vědět, že před dvěma dny udeřili Ladu přes čenich (Skoro jsem napsal „obličej“), nebo že před čtyřmi dny jim dali staré shnilé ryby a čerstvé si odnesli domů. „Ubohý“ ošetřovatel si nedovedl vůbec představit, že „hloupé“ zvíře je schopno telepatického sociálního kontaktu s lidmi a sdělení takovýchto detailů.

Bylo mi líto, že jsem do delfinária nejel také, ale je pravda, že mne nikdo nepozval. Po návštěvě delfinária, Juri a Natalia přijeli do Kyjeva, kde mě požádali, abych je představil vysoce postavené osobě, se kterou jsem se seznámil krátce předtím. Bylo to při mé první návštěvě Kyjeva, kam jsem přijel kvůli vyléčení jeho dcery, která měla roztroušenou sklerózu.

Představil jsem je navzájem, a při této příležitosti mi Natalia pověděla o jejích kontaktech s Ladou. Navrhl jsem telepatický kontakt na dálku a takto jsem se také „potkal“ s Ladou. Vše toto zřejmě vypadá velmi podivně, a pro mnoho lidí jako jednoduše nemožné. Ale velmi brzy, po několika měsících, nastala situace, která potvrdila realitu telepatického kontaktu s delfíny.

Na podzim 1987 Lada nečekaně navázala telepatický kontakt a sdělila, že se přišla rozloučit. Malé množství rtuť vniklo do bazénu a ona nešťastnou náhodou spokla jednu kapku. Tento kov je smrtelně nebezpečný jak pro lidi, tak pro ostatní zvířata a jeho požití má obvykle smrtelné následky. Z tohoto důvodu Lada iniciovala telepatický kontakt.

Neměl jsem adresu nebo číslo delfinária Batumski, ale Natalie měla; zavolala ošetřovateli a ten potvrdil, že před pár dny skutečně k úniku rtuť do vody došlo. Rozhodl jsem se Ladě pomoci, a jediný způsob, jak toho dosáhnout, bylo kompletní rozložení všech částic rtuti v jejím těle. Pokusil jsem se to udělat a uspěl. Později ošetřovatelé potvrdili, že Lada je v pořádku.

Během našich komunikací s delfíny vyšlo najevo, že navázali telepatický kontakt s jinými civilizacemi ve vesmíru již před dlouhou dobou. Jediná „civilizace“, s níž se jim nepodařilo navázat kontakt, byla humanoidní civilizace zde na Midgard-Zemi! Není ironické, že jeden inteligentní druh selže v pokusu navázat kontakt s druhým inteligentním druhem na téže planetě jen z toho důvodu, že ten druhý je tak nezlomný ve svých mylných konceptech, jímž příroda „musí“ podléhat, že se promění ve „slepého hlupáka“, údajně majícího „větší“ patent na znalosti Velkého Projektu Přírody, než kdokoliv jiný nebo příroda sama.

V minulosti se delfíni pokusili navázat telepatický kontakt s lidmi. Vyústilo to ve vznik Delfického kultu na Krétě a na jiných místech středozemního moře, ale pouze telepaticky nadaní jedinci, hlavně ženy, byli schopni navázat tento telepatický kontakt mezi dvěma inteligentními druhy na Zemi, které následují značně odlišnou evoluční cestu. Proto byla symbolem tohoto kultu mladá žena, tančící s delfínem ve vodě.

* * *

Příběh delfínice Lady měl zajímavou dohru. Když jsem se na podzim 1987 setkal s Olgou Sergejevovou T., která věděla o kontaktech s Ladou, požádala mě, abych jí s ní zprostředkoval telepatické spojení. Lada s radostí přijala nový kontakt, a Olga Sergejevová všechny její rozmluvy s Ladou zaznamenala v psané formě. Na konci roku 1987 mi dala tyto zápisky k přečtení. Zaznamenala vše velmi věrně, bez skreslování nebo zveličování. Nejzajímavější byly její otázky. Většina z nich byly o její rodině, co se stane s jejími syny, s ní a jejím manželem apod. Lada zodpověděla všechny její otázky, ale byl jsem velmi překvapen reakcí Lady na podobné otázky směřované na ní. Lada řekla Olze, že je stále ještě dítě – namísto využití možnosti komunikace k prohloubení vzájemného porozumění obou světů a sdílení informací mezi lidmi a delfíny, strávila čas kontaktu zabývající se osobními zájmy.

Delfín Lada se ukázala více duchovně vyspělá než žena, se kterou konverzovala. Toto neznamená že Olga Sergejevová je špatná nebo hloupá osoba. Jak Lada poznamenala, je jednoduše stále „malé dítě“ z duchovního hlediska.

Duchovní a morální vyspělost není spojena s věkem nebo vzděláním, ale je to odraz stupně jeho vývoje, který je určen činy a mírou porozumění člověka. Je přirozené, že různí lidé jsou na různém stupni tohoto vývoje, nezávisle na jejich věku nebo vzdělání. V tomto případě, duchovní vyspělost delfína Lady se ukázala být vyšší, než duchovní vyspělost člověka Olgy.

Naše názory na sebe samé ne vždy odpovídají skutečnému stavu věcí a pokud bude člověk setrvávat v tomto stavu slepoty, bude prvním na koho dopadnou důsledky a poté – na zbytek živého světa. A zatímco člověk setrvává ve slepé ignoranci, delfíni, druhá inteligentní rasa na Midgard-Zemi je vybíjena pro maso nebo jen pro zábavu. My jako lidstvo má určité důležité věci k vyjasnění, není liž pravda?

10. První setkání s parazity

Ukázalo se, že setkání s Olgou Sergejevovou mne přinutí pochopit mnoho informací o tom, co probíhá v přírodě a ve společnosti. Může to znít poměrně divně, ale bylo to přesně tak. Jistě, nebylo to spojeno jen s osobou Olgy, ale hlavně s událostmi, v nichž proti své vůli sehrála part, a jejichž následky mě poté požádala napravit. Nepochybně, tyto události bylo poměrně zajímavé, ale jevy, které se za nimi ukrývaly, byly naprosto neočekávané. Nicméně, nebudu prozrazovat dopředu a budu se věnovat událostem, jak šly po sobě.

Když jsem se s Olgou Sergejevovou setkal prvně, zeptala se mě, zda bych jí pomohl s jejími zdravotními problémy, které se ukázaly poměrně vážné – trpěla rakovinou, která způsobila řadu problémů v její břišní dutině, po pravdě, vše, hlavně v oblasti solar plexu, bylo téměř zničeno. Nejzajímavější bylo, čím si tento stav „vysloužila“.

Krátce před naším setkáním, stala se Olze velmi zajímavá věc. Jedna z jejích známých ji pozvala na představení Arkadije Raikina (slavný sovětský komik té doby židovského původu, pozn.překl.), během něhož mu Olga S. posílala svou energii.

Po představení ji její známá vzala do zákulisí, a představila ji **Raikinovi**. Olga Sergejevová se ho přeptala, zda cítil energii, kterou mu posílal během představení, protože ji připadal unavený a vyčerpaný.

„To jste byla Vy?“ - překvapeně odpověděl, a požádal ji, aby mu takto pomáhala neustále. Olga byla tehdy sama bez sebe štěstím. Ale, jak se ukázalo, tato „monumentální“ událost ji později téměř stála život. Stala se Raikinovým stínem. Když byl na pódiu, stála za scénou a pumpovala ho svou životní silou. Zpočátku jí fakt že byla neustále poblíž takto známé osobnosti velmi lichotil. Na oplátku za životní sílu, kterou tak štědře dávala, Arkadij Raikin ji čas od času věnoval kytici květin, kterou mu jedna nebo druhá z jeho obdivovatelek dala před představením. Toto bylo jediné gesto vděčnosti, kterého se dočkala, výměnou za svou životní sílu, kterou ho podporovala během představení. Pravděpodobně byl názoru, že ukázal dostatek vděčnosti pouhým svolením, aby se nacházela v nejbližším okruhu okolo něj!

Tento stav pokračoval nějakou dobu, načež chtěl „velký umělec“ Arkadij Isakovič více. Chystal se vystupovat v USA a požádal Olgu, aby se stala jeho společnicí a cestovala s ním. Se vším respektem k jeho talentu, Olga řekla rozhodně ne. Takovou odpověď neočekával, ale neměl v plánu ztratit tak významného dárce životní síly – zeptal se následně, zda by s ním jela v její současné „pozici“, jako dárce životní síly zpoza opony. Olga odpověděla že by to bylo možné pouze v případě, kdyby s ní jel její manžel. Ale tato podmínka velkému „maestru“ nešla pod nos...

Pokusil se jí přesvědčit, že přítomnost jejího muže v USA není nutná, navzdory faktu, že tento mluvil plyně několika jazyky. Ve zkratce, Olga řekla rozhodně „ne“ všem jeho návrhům. Ale „velký“ umělec nebyl na takovýto druh odpovědi zvyklý, zajisté né od žen. Po dlouhé období se jeho manažeři pokoušeli Olgu „ulovit“, téměř nepřetržitě byl jeden nebo druhý „na stráži“ u jejího domu. Byla velmi vystrašená, a toto vše přispělo k velmi rychlé změně jejího názoru na tohoto velmi známého umělce.

Brzy Raikin odjel do USA, jeho lidé sledující Olgu zmizeli, a myslela si, že tato noční můra je u konce. Bohužel, byl to jen začátek... „velký umělec“ se rozhodl potrestat vzdornou ruskou ženu, která se opovážila protivit se jeho vůli.

Co se stalo jí a její rodině po Raikinově odjezdu do USA bylo kompletní překvapení jak pro ni, tak pro další osoby, které se dobrovolně nebo nedobrovolně staly účastníky těchto událostí. Mohlo se zdát, že zpočátku se události obrátili v Olžin prospěch, ale ve skutečnosti takto započal pravý „hon na čarodějnice“, který na ni byl zorganizován.

Stejná známá, která ji představila Raikinovi, ji sdělila informaci, že se naskytlá možnost koupit prestižní letní rezidenci, a může být její, pokud nebudou váhat. Olga s manželem museli prodat svou Volhu, aby mohli vstoupit do transakce.

Poté, co se stali vlastníky vysněného letního sídla, Olga Sergejevna se rozhodla strávit tam léto s rodinou.

Jednoho pěkného dne pozvala jedna ze sousedek Olgu k sobě na šálek čaje, „poklábosit“ a podobně. Všechno proběhlo příjemně, ale návratem z návštěvy si uvědomila, že ten pěkný slunný den se právě změnil v noční můru. Tato „milá“ sousedka šla ihned po jejím odchodu na policii a oznámila, že jí Olga ukradla velkou sumu peněz. Jako mávnutím kouzelného proutku, objevilo se zničeho nic množství svědků tohoto „zločinu“, a téměř ihned byly proti Olze zavedeny úřední opatření. Navíc k tomu, v případě se z ničeho nic „objevily“ určité „detaily“, které ji mohly dostat do vězení na dlouhou dobu.

Všechno toto se dělo navzdory faktu, že neexistoval nejmenší důkaz, že se skutek odehrál, nebo že sousedka vůbec nějaké peníze v domě měla. Olga Sergejevna byla v letních šatech bez kapes, bez jakékoliv kabelky či podobně, takže ani neměla imaginární peníze kam ukrýt. Pečlivé prohledání nenalezlo tyto imaginární peníze ani v její rezidenci, ani nikde jinde. Navzdory tomu, úřední mašinérie postupovala co rychle kupředu, k soudu, nehledě na tyto „maličkosti“ a nebýt intervence rodinného přítele, který měl určitý vliv, mohla se Olga celkem dobře ocitnout ve vězení. Tentokrát měla štěstí, ale jak se ukázalo, jenom tentokrát...

* * *

Další pokus „velkého umělce“ o pomstu na sebe vzal mnohem rafinovanější podobu – podobu pokusu o fyzickou eliminaci. V roce 1987 začal Moskevský Lékařský Institut testovat a poté pravidelně provozovat léčivé a omlazující seance pro „vyvolené“. Za tímto účelem používal takzvaný astrální stroj, enormní spirálovou trubicí s cirkulujícím fyziologickým roztokem. S pomocí vibrací a magnetických polí se jim podařilo přenášet vitální sílu člověka-dárce k „vyvolenému“, kde tento cítil masivní příliv životní síly, a dárce naopak oslabil a později se u něj projeví různé nemoci. Čím vícrát se „dárce“ účastnil takové „transfúze“ životní síly, tím vážnější důsledky to pro něj mělo. „Vyvolený“ se pohodlně usadil ve speciálním křesle, které bylo umístěno ovnitř spirály, a „léčivá seance“ začala. Takovéto transfúze se v pozici dárce může dobrovolně účastnit jistě jen nesvéprávná nebo mentálně narušená osoba.

Právě proto se velmi často dárce nikdo neptal na svolení! „Jednoduše“ se sehnala fotka

požadovaného dárce, umístila do speciálního prostoru tohoto d'ábelského přístroje, kde ji ozařovali specifickými manetickými poli, a výsledek byl totožný, jako by tam namísto fotky seděla daná osoba. Myslím že není třeba vysvětlovat, že „dárce“ nebyli varováni o jejich účasti v podobných akcích. Bohužel, toto není výmysl spisovatele science-fiction, ale krutá realita!

Tedy, když se Olze podařilo uniknout vězení, rozhodli se potrestat ji tímto způsobem. Vyústilo to v rakovinu ve čtvrtém stádiu, kterou trpěla, když jsem se s ní poprvé setkal v září 1987. Pracoval jsem na tomto problému, stejně jako na snůšce jejích dalších problémů. Přijížděl jsem do Moskvy pravidelně, ale hlavně o víkendech, proto jsem vedl většinu sezení s Olgou po telefonu.

V tu dobu jsem ve svém bytě neměl telefon. Měl jsem pronajatý byt, a i toto bylo dost obtížné získat. Ale fakt, že jsem byl svobodný a cestoval nalehko, poměrně ulehčoval situaci, mimoto, všechnen můj majetek se vešel do pár kufrů. Všechny „nepotřebné věci“ jsem vždy nechával na starém místě, pravděpodobně k velké radosti dalších majitelů či nájemníků.

Tak se stalo, že jsem po práci chodil do telefonních budek, odkud jsem pracoval s Olgou. Mimochodem, zde bych chtěl vyjasnit jednu věc ohledně telefonních seancí. Práce samotná se neděje přes telefon, jak by si někdo mohl myslet, ale skrze samotný prostor. Telefon slouží jen jako nástroj zpětné vazby od dané osoby, která je potřebná pro jakoukoliv úspěšnou práci – za účelem správné kontroly procesu léčení a předejití možného přetížení těla, což může mít vážné následky.

Během mého prvního sezení s Olgou jsem eliminoval tento astrální stroj, který pravděpodobně poslal mnoho nedobrovolných dárců, kteří se dostali z toho nebo onoho důvodu do cesty nějaké „velké rybě“, do předčasného hrobu.

Když jsem volal Olze po návratu do Charkova, sdělila mi nadšeně, nejen že se cítí podstatně lépe, ale také, že astrální přístroj v Lékařském Institutu začal pracovat obráceně – nyní se po seanci „vyvolení“ cítili hůře namísto lépe, protože nedostali transfuzi vitální síly, ale naopak jim byla odebrána.

Byl jsem velmi rád, že slyším tyto novinky. Vždy jsem byl pobouřený podlostí a nízkostí některých lidí, a vždy jsem proti tomu bojoval všemi mými silami a prostředky, které se z jistých důvodů staly velmi efektivní..

* * *

Myslel jsem si, že už záležitost bude vyřešena, ale ukázalo se, že to nebyl tento případ. Pokračoval jsem úspěšně na případu její rakoviny, na dálku z Charkova, nebo kdykoliv jsem měl cestu do Moskvy, osobně; protože bydlela hned naproti Kurského nádraží, odpadala nutnost překonávat velké moskevské vzdálenosti. Na večer 18 prosince 1987 jsem nastoupil do vlaku Charkov – Moskva a ráno následující den jsem byl v Moskvě. Toto cestování bylo nadmíru pohodlné – večer jste usnuli ve vlaku v Charkov, ráno jste se probudili v Moskvě a měli jste celé dva dny volné. Podobně večer v neděli jste usnuli ve vlaku v Moskvě, ráno se probudili v Charkově a mohli jít do práce přímo z nádraží.

Tedy, po dobrém spánku jsem se toho památného dne objevil na moskevském nádraží. Nikdy bych si nepomyslel, že se pro mě tento výlet stane novým referenčním bodem v mém životě, zkouškou, a zároveň mi přinese porozumění mnoha událostem, které se děly v mé zemi a jejich kořenům; které z mnoha důvodů byly mimo dosah chápání pro většinu obyvatel, jak Ruska tak zbytku zemí na této planetě. Také jsem nemohl předpokládat, že akce namířené na obnovu zdraví Olgy a to, na co během nich přijdu, mne zavedou k něčemu fundamentálně novému – k porozumění cest vývoje civilizací a procesů, které se odehrávají v pozadí.

V sobotu veřer, 19. prosince 1987 jsem tedy navštívil Olgu Sergejevnu a začal provádět standartní léčení. Během práce jsem si všiml, že je napojena na nějaký enormní systém přes oblast solar plexu. Na tento systém bylo napojeno také obrovské množství dalších lidí. Může to být přirovnáno k enormnímu trsu vína, kde jednotlivé „kuličky“ byli lidé.

Neměl jsem vůbec žádné tušení, kdo všichni tito lidé jsou, ale fakt, že všichni byli napojeni na stejný systém jako Olga, a fakt, že její zdraví se díky tomuto napojení prudce zhoršovalo, mi poskytly zázemí vyvodit, že toto nemohlo být nic pozitivního jak pro Olgu, tak pro všechny ostatní,

napojené na tento systém, kteří navíc neměli ani ponětí, že něco takového existuje a že jsou na to „napojeni“.

Vlákna od jednotlivých lidí byla spojena do určité druhy „kabelů“, které vedly k dalším lidem, výstupy od těchto tvořili další, mohutnější svazky kabelů, atd... vlákna, mířící od lidí směrem vzhůru byly s každou další úrovní tlustší a tlustší, a počet účastníků na dané „úrovni“ byl řádově menší, a na vrcholu pyramidy se nacházel pouze jeden člověk.

Když se přede mnou objevil tento obraz, neměl jsem ponětí, o co se jedná. Chápal jsem pouze jednu věc – tento systém zabíjel lidi! Někteří zemřeli rychleji a někteří – pomaleji! Nemohl jsem zůstat nečinný. Sledujíc případ Olgy Sergejevny jako příklad, mohl jsem se na vlastní oči přesvědčit, co tento systém s člověkem prováděl. Úroveň jejího napojení byla sice maximální, proto se také její zdravotní stav zhoršoval tak rychle, ale stejný efekt se dostavoval u všech takto napojených lidí, jediný rozdíl byl v tom, s jakou rychlostí se to dělo, což záviselo na stupni jejich „připojení“.

Pokud je i jen malé množství krve odebráno člověku každý den, bude pomalu oslabovat a chřádnout. Stejná věc se s člověkem děje, pokud je napojen na systém jako tento. Ústí to ve ztrátu životní síly po malých dávkách, což nakonec vede k oslabení těla, k manifestaci chorob a ke zkrácení délky života. Toto vše jsem však pochopil o dost později, tenkrát jsem jenom viděl na vlastní oči systém, likvidující lidskou bytost. Tento systém nemohl být nic dobrého, obzvláště pokud většina účastníků neměla ani tušení, že je jeho součástí..

* * *

Rozhodl jsem se osvobodit Olgu S. ze spárů tohoto systému a zároveň osvobodit všechny ostatní nedobrovolné účastníky. „Přestříhl“ jsem vlákna tohoto systému vedoucí ke každému jednotlivému člověku, který byl součástí. Překvapivě pro mne, podařilo se mi toho dosáhnout poměrně rychle a jednoduše. V jeden moment byly miliony lidí osvobozeny od monstrózního systému, který odsával jejich životní sílu.

.....
.....
.....

Když jsem likvidoval pyramidu, nevěnoval jsem žádnou pozornost tomu, kdo „sedí“ na vrcholu tohoto parazitického systému a k němuž proudila životní síla od miliónů lidí, zaháčkovaných jednotlivými vlákny – jednoduše jsem udělal, co mi moje svědomí a srdce diktovalo. Miliony lidí se zbavili parazitického systému, který kradl jejich životní sílu a zdraví.

Poté co se pyramida plně rozpadla, člověk, který byl hlavou tohoto systému, nebyl schopen bez napájení pyramidou ani existovat a život rychle vyprchal z jeho seschlého těla, ve kterém se ukrývala jeho zločinná duše.

Informace o smrti tohoto muže poté, co jsem zlikvidoval pyramidu, mne celkem překvapila. Nemhol jsem předpokládat, že eliminace pyramidy přinese smrt člověku na jejím vrcholu. Ve skutečnosti jsem tento systém zlikvidoval, protože obíral oběti, které o tom neměli ani ponětí, o něco, co nejde ani najít, ani koupit – část jejich životů.

Není důležité, že většina lidí neměla nejmenší ponětí, o co jsou okrádáni a jak jsou okrádáni, a je také malého významu, že většina obětí by ani v existenci takového jevu nevěřila, jsa plně v zajetí falešných konceptů, které jim byli vnuceny přesně těmi, kteří kradli jejich životní sílu a zdraví, prohlašujíc s neochvějnou autoritou, že něco takového není možné, protože to prostě není možné.

Tento zločin prováděný skupinou zákeřných degenerovaných jedinců je obzvlášť odporný, protože zloději přesvědčí své oběti, že to, o co je okrádají, vůbec neexistuje!

Pokaždé, když osoba nebo skupina osob během svých výzkumů pronikne do „zakázané oblasti“, třeba i jen zlehka a i když si toho sami nejsou vědomi, pohůnci tohoto systému vždy zničí takovéto statečné lidi.

Když to podmínky dovoľovaly, páľili je na hranicích, třesouc se kolem jako nenasytné pijavice, čekajíc až budou moci z obětí pálených zaživa vysát životní energii do poslední kapky, z obětí, jejichž jediným proviněním bylo, že nahlédly do oblasti pro ně zakázané.

Když bylo z nějakých důvodů nemožné zabít nebo upálit tyto jedince, temní pánové osudu civilizace na Midgard-Zemi, sami zůstávajíc ve stínu, začali ty, kdo se pokusili odhalit jejich temná tajemství, umísťovat do blázinců a prohlašovat je za pseudo-vědce a jejich práci za falešné doktríny, a organizovali očerňování toho nejhrubšího zrna; zdaleka ne všichni byli dost silní toto přežít a nenechat se zlomit.

Mimoto, „loutkáři“ také vzali „do péče“ ty jedince, kteří se právě začali probouzet z mentálního spánku a začali vidět skutečný stav věcí, a kradmo jim podsunuli falešné koncepty a doktríny, určené ke svedení na slepou cestu, nebo častěji, k proměně takového člověka v bio-robotu a zdroj životní síly.

Tak nebo onak, spatříc tento parazitický systém byl jsem schopen jej eliminovat a necítím ohledně toho nejmenší výčitky. Jak jsem pochopil později, systém, který jsem odstranil, byl sociálně-parazitického typu, který černí zednáři používali pro kontrolu populace. Černí zednáři používali takto získanou životní sílu na podprahovou kontrolu mas. „Práce“ byla odváděna na úrovni podvědomí, a proto si lidé pod takovou kontrolou nebyli vůbec vědomi její existence.

Jaký ďábelský systém - malá skupina loutkářů vykonává vliv na miliony lidí nutíc dělat je to, co uspokojuje zájmy loutkářů, a na to tajně využívá potenciálu, těmto lidem ukradeného. Vliv na masy na úrovni podvědomí ústí v situaci, kdy spousta lidí provádí věci, jsouce si absolutně jisti, že se jedná o jejich vlastní akce odpovídající jejich zájmům, ale ve skutečnosti dělají pouze to, co je jim dovoleno nebo co je výhodné pro malou skupinu zákulisních loutkářů.

* * *

Když byl parazitický systém zničen, vyústilo to nejen v osvobození množství lidí z „energetického otroctví“, což je z mého úhlu pohledu velmi pozitivní věc, ale také ve velmi významné změny ve veřejném vědomí. Bylo to jako by lidem spadly šupiny z očí, jako by se probudili a pochopili pravou podstatu nejvíce protilidského systému známého lidstvu – komunismu. Pro definici komunismu použiji pozměněný výrok Lenina – komunismus je státní kapitalismus plus systém vlastnictví otroků. (původní fráze je: „komunismus je síla sovětů plus elektrifikace celé země“). Tento fakt je známý každému, kdo je schopen nezákladnější analýzy a žil v tomto systému. Je zajímavé, že také právní řád SSSR o tom mluví poměrně jasně.

Od sovětských právníků jsem se dozvěděl, že právní řád SSSR nařizoval potrestání ve formě pokuty významné výše za nepovedený pokus o sebevraždu. Jestliže se osoba pokusila o sebevraždu a přežila, on nebo ona musela zaplatit pokutu státu, protože se on nebo ona pokusila zbavit svého života podle vlastního uvážení, namísto následování instrukcí nebo potřeb státu. Stát investoval prostředky do vzdělání osoby a on nebo ona, bez navrácení těchto peněz plus významného úroku, se pokusila nezávisle nakládat s něčím, co patřilo státu – se svým životem. Aby nebyl nikdo v pokušení dopustit se tohoto „zločinu“, byla za něj určena velká pokuta. V tomto zákoně stát jasně definoval svůj postoj k občanům – považoval je za otroky.

Není bez zajímavosti, že jeden z těch, kdo okupoval v hierarchii černých zednářů nejvyšší pozice, ve veřejném životě parodoval (byl to komik) stejné systémy, které ve skutečnosti řídil. A nic netušící lidé byli magnetizováni „odvahou“ tohoto muže. Ale z nějakého důvodu, jeho „odvaha“ nezahrnovala ty nejnebezpečnější elementy systému, ale jen ty, které nedovolili lidem udělat si pravdivý obrázek o skutečné funkci tohoto nelidského systému.

Destrukce parazitického systému vyústila nejen v osvobození milionů nedobrovolných obětí pyramidy odsávající životní sílu a v odstranění psi-působení na podvědomí mas, ale také v poměrně rychlou změnu politické situace ve světě, hlavně v socialistických zemích a Izraeli, což mne poměrně překvapilo. Toto jsem se přirozeně dozvěděl až mnohem později, ale, jak řekla jedna vysoce postavená osoba (*Gorbačov, pozn. překl.*) - proces započal.

* * *